

Meester G en zijn leerlingen in het Dal van Nigredo of hedendaagse alchemie

Phantasmagoria

Konstantin Serebrov

Serebrov Boeken, Den Haag

COLOFON

© Uitgeverij Serebrov Boeken, Den Haag, 2026
Uitgever: Guram Kochi
Bussumsestraat 30
2574 JK Den Haag

Mobiel: +31 (6) 149 88 056
E mail: g.kochi27@gmail.com

Nederlandse vertaling van het Russische boek
*Приключения Мастера Джи и его верных учеников
Угрюмова и Гудрона в Долине Нигредо. Фантасмагория*
door Константин Серебров, Den Haag, 2021

ISBN: 9789079889891; 978-90-79889-89-1

Redactie: Gouri Gozalov, met AI ondersteuning
Vertaling: Gouri Gozalov, met AI ondersteuning
Opmaak: Guram Kochi

Kaftafbeelding en illustraties: Tatyana Spasolomskaya
Titel van de kaftafbeelding: ***Het Geheime Vuur verlicht het
Labyrint***

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is ter nagedachtenis van
Vladimir Stepanov (Meester G)*

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1: Het doorgronden van wat geschiedde	6
Hoofdstuk 2: De draak verspert het spirituele Pad.....	11
Hoofdstuk 3: Voronezj, inspiratie	17
Hoofdstuk 4: De Meester is mens nummer 10.....	20
Hoofdstuk 5: De komst van Panikovsky.....	24
Hoofdstuk 6: De verhoogde alchemistische temperatuur — een bron van onenigheid....	28
Hoofdstuk 7: De intriges van Panikovsky.....	35
Hoofdstuk 8: De waarde van de substantie van de zin van het leven	40
Hoofdstuk 9: Het leven in het hiernamaals	43
Hoofdstuk 10: Bitumen ging door het lint	49
Hoofdstuk 11: De avonturen van Bitumen in de andere wereld	57
Hoofdstuk 12: De overstroming van Toela.....	62
Hoofdstuk 13: De dood van De Sombere	73
Hoofdstuk 14: De innerlijke ruimtes van De Sombere	87
Hoofdstuk 15: De noodzaak om het leven in de drie werelden te beheersen	94
Hoofdstuk 16: De sfeer binnen de School	106
Hoofdstuk 17: De luciferische stroming	111
Hoofdstuk 18: Het karmische gewicht van echte kennis..	115
Hoofdstuk 19: De structuur van wezens met drie hersenen. Wie is Meester G nu eigenlijk in zijn diepste wezen?.....	125
Hoofdstuk 20. Het trieste lot van de drieherseninge wezens	130
Hoofdstuk 21. De vier kunsten die op de School worden onderwezen.....	132
Hoofdstuk 22. De innerlijke vrouw. De dood als raadgever en de werkgroep ...	138
Hoofdstuk 23. Wat Bitumen en Panikovsky op de School hebben geleerd.....	144
Hoofdstuk 24. Bijzonderheden van het onderricht op de School.....	150
Hoofdstuk 25. De priester van de god Apollo	156
Hoofdstuk 26. De taak van de kern van de School.....	159

Hoofdstuk 27. Wat is Traditie? Het manuscript van het stellaire hermetisme	164
Hoofdstuk 28. Hoe kom je in de Straal terecht.....	170
Hoofdstuk 29. Het magische aspect van de kabbala.....	176
Hoofdstuk 30. De vooruitzichten van de School voor de komende driehonderd jaar	182
Hoofdstuk 31. Meester G – De Tuinier.....	189
Hoofdstuk 32. De missie van de Straal	191
Hoofdstuk 33: De hechte band van de commando's.....	196
Hoofdstuk 34: De noodzaak van een ruimtelijke visie	200
Hoofdstuk 35: Hoe gebruik je brandstof H48.....	201
Hoofdstuk 36: De Etherische Tempel en zijn priesters	203
Hoofdstuk 37: De Koepavna en haar bewoners.....	205
Hoofdstuk 38: De praktijk van de gymmen	208
Hoofdstuk 39: De scholen van Gurdjieff en de Meester	211
Hoofdstuk 40: De grenzen van zelfontplooiing binnen de School.....	214
Hoofdstuk 41. Meegaan met de tijd	219
Hoofdstuk 42. De opvoeding tot dandyïsme	222
Hoofdstuk 43. De drie componenten van de alchemistische reactie.....	225
Hoofdstuk 44. De School is een gigantische wekker.....	227
Hoofdstuk 45. De essentie en de persoonlijkheid	232
Hoofdstuk 46. De bevrijding van de essentie.....	237
Hoofdstuk 47. Het belangrijkste doel: onzelf ontwikkelen.....	238
Hoofdstuk 48. Leren vraagt om actieve deelname	243
Hoofdstuk 49. De mens – een bederfelijk product	245
Hoofdstuk 50. Hoe transformeert je van 'Homo Sapiens' in 'Homo Ludens', 'De Mens van het Spel'.	247
Hoofdstuk 51. Wij leven in de wereld van de vervormde spiegels	252
Hoofdstuk 52. Jezelf laten onderwijzen	255
Hoofdstuk 53. Het doel van Het Grote Werk.....	257

HOOFDSTUK 1: HET DOORGRONDEN VAN WAT GESCHIEDDE

Zes jaar waren er verstreken... en er was veel veranderd in Kasyans leven. Het was hem gelukt zijn stad en zijn hele vroegere bestaan achter zich te laten om te verhuizen naar de plek waar de Meester woonde. Aan diens zijde had hij talloze leersituaties doorstaan; ze hadden, zoals dat gaat, al heel wat lief en leed gedeeld.

Maar alles wat zich in het gezelschap van de Meester afspeelde, bleef voor Kasyan even ongrijpbaar als raadselachtig. Het Onbekende hield zich als een mysterieuze schaduw verborgen en ontweek hardnekkig zijn onbevangen blik. Na al die jaren was er in zijn geest nog niets opgehelderd—niet over de Lering, en evenmin over de Meester zelf. Het leek zelfs alsof de eindeloze ontmoetingen met mystici, die de Meester geregeld organiseerde, en de onafgebroken stoet van vluchtige kennismakingen Kasyans karma hadden samengeperst tot een loodzware klomp die zijn ziel verduisterde.

Soms slikte iets duisters en uitpuittends hem in, als een moeras of een zwarte modderstroom, tot hij begraven lag onder een verstikkende deken van onverteerde lessen. Die zware energie vertroebelde zijn waarneming en wiste zijn moeizaam verworven spirituele inzichten volledig uit. Opnieuw bleek het onmogelijk om illusie van Waarheid te onderscheiden en in het 'hier en nu' te blijven.

Achtenveertig horizontale levenswetten lieten de met zoveel moeite vergaarde hoge mystieke kennis letterlijk uit zijn hoofd vervliegen, en die verdampte met kosmische snelheid. En toen doemde er alweer een nieuw probleem op: hoe moest hij bewaren wat hij ooit had bereikt? Zo veranderde Kassian geleidelijk in een sombere man, en de mensen om hem heen begonnen hem De Sombere te noemen.

Op aanwijzing van de Meester hield De Sombere een dagboek bij en schreef hij essays over spirituele thema's. Om de ge-

heime kennis te verankeren—die via de Meester of uit verre astrale ruimten in hem neerdaalde en voor het verstand nauwelijks te bevatten was—sjouwde hij geregeld met kisten vol apparatuur van jazzrockensemble Arsenal. De Meester had hem meermaals voorgehouden dat mystieke ideeën niet alleen door het verstand en het gevoel moesten worden opgenomen, maar vooral door het fysieke lichaam, omdat juist het lichaam over het hardnekkigste geheugen beschikte. Het uitladen en razendsnel opbouwen van vier ton aan apparatuur hielp om de inhoud van geest en hart in het lichaam te laten bezinken, tot diep in de spieren en botten.

De Sombere

Voor De Sombere waren dit pijnlijke openbaringen. Vooral omdat hij beseftte dat dit proces van spirituele toeëigening moest voortduren tot het moment waarop zijn ziel de vergankelijke aardse wereld zou verlaten. Met een bittere glimlach dacht hij: 'Ik heb baron von Münchhausen overtroffen. Die trok zichzelf maar één keer aan zijn eigen haren uit het moeras, terwijl ik dat kunstje godbetertd elke dag opnieuw moet flikken!'

Het meest beangstigende was dat het begrip van de etherische inwijding die de Meester bracht, met de jaren niet helderder werd, maar juist steeds verder buiten zijn bereik glipte. Deze slepende onduidelijkheid en het uitblijven van

een tastbaar resultaat lieten in zijn ziel een bittere nasmaak achter. Het gevoel stapelde zich op, vergiftigde zijn levensvreugde en smoorde zijn innerlijke vuur in een toestand die grensde aan depressie.

In die jaren had De Sombere veel van de andere leerlingen leren kennen—al beschouwde het merendeel zichzelf helemaal niet zo. In zijn ogen dwongen hun mateloze trots en eigendunk hun valse ego's om zichzelf te zien als dragers van een verheven kennis, enkel bestemd voor uitverkorenen en onbereikbaar voor het gepeupel. Met verve speelden zij hun onbewuste rollen in het theater van de Meester, terwijl zij zich innerlijk fel tegen hem verzetten. Sommige ex-leerlingen vonden het zelfs een verdienste om hun Meester op allerlei manieren zwart te maken. Ze voelden daarbij een enorme toevloed van luciferiaanse krachten—en genoten daarvan. De Meester bleef hen desondanks opzoeken en ondersteunen.

Aan De Sombere, die deze vanuit nuchter oogpunt absurde situatie maar moeilijk kon verkroppen, legde de Meester uit dat al die leerlingen samen een complex, samenhangend inwijdingspatroon vormden op het tapijt van het leven. Het bestuderen van dit patroon kon een zoeker een specifiek deel openbaren van de Leer die de Meester in zijn hart droeg. De Meester spreidde dit weefsel dikwijls uit voor het oog van geduldige, standvastige zoekers. Hij schonk hun zo de ervaring van tientallen jaren en bood hun de kans om hun bewustzijn te verheffen en hun begrip van het spirituele Pad te verdiepen. Zelf beschreef hij dit patroon als 'een inwijdingslabyrint met rituele standbeelden langs de paden, waarbij elk beeld een fragment van de Lering bewaart'. Dat klonk iedereen vreemd in de oren; met logica was het nauwelijks te bevatten. Voor De Sombere waren die 'standbeelden' simpelweg dolende zielen die van het ware Pad waren afgedwaald. Ze zaten gevangen in de greep van een groeiende innerlijke draak die de weg naar hogere kennis versperde.

Zo werd De Sombere, van alle mensen rondom Meester G, de eerste die hem werkelijk als zijn spirituele Meester erkende. Met diepe eerbied volgde hij hem op al zijn reizen, waarbij hij zijn bewustzijn verruimde en innerlijke rijkdom vergaarde.

De anderen gaven de Meester elk een eigen titel: de een zag in hem een groot intellectueel, de ander een genie, en weer een ander een buitengewoon mysterieus mens. De Meester zelf trok zich daar niets van aan; hij taalde er niet naar om als een soort goeroe of geniaal filosoof te worden gezien. Hij had louter een podium nodig voor zijn inwijdingstheater in Moskou en andere steden. Daar kon hij zijn complexe, mystieke voorstellingen midden in het alledaagse bestaan opvoeren—om het leven in een schouwspel te veranderen, en het schouwspel in leven. Met zijn mysterieuze etherische inwijding wekte hij de zielen van de mensen om hem heen, en bracht hij creativiteit, lichtheid, kleur en een fonkelend hartvuur in hun bestaan.

Wanneer De Sombere—altijd zonder dat hij het zelf doorhad—opnieuw in een leersituatie belandde die de Meester kunstig voor hem had geregisseerd, leed zijn trots bittere pijn. Op zulke momenten probeerde de Meester hem uit te leggen dat de beledigingen die hij had moeten incasseren, slechts een beproefd middel waren om zijn trots naar iets hogers te transformeren; die trots was immers een van de koppen van zijn innerlijke draak.

'Ik berokken je geen lijden, en de mensen om je heen evenmin,' sprak de Meester. 'Dit is het werk van jouw innerlijke draak, de Ouroboros. Hij voelt zich gekwetst door de terechte kritiek op zijn grofheid en zijn minachting voor anderen. Om zich voor deze 'belediging' te wreken, verscheurt hij je ziel.

Maar als je spiritueel wilt groeien, moet je leren deze innerlijke pijn bewust en met nederigheid—of zelfs met vreugde—te verdragen. Laat die draak in jou maar bloeden. Als je het lijden vrijwillig aanvaardt en doorstaat, zal het monster krimpen en zijn dodelijke greep verliezen.

Dat brengt het alchemistische proces van jouw loutering weer een stap verder. Het vuur van het bewuste lijden legt al je zwakheden bloot en brandt ze weg—de onvolkomenheden die je tot nu toe behendig voor jezelf en anderen verborgen hield. Je moet gesmeed worden als een Damasceens zwaard:

van alle kanten verhit en met de hamer op al je oneffenheden geslagen.'

'Natuurlijk, het idee is prachtig en ongetwijfeld waar,' mijmerde De Sombere op de momenten dat zijn draak niet door spot of hoon werd getroffen, maar slechts zachtjes over zijn nekvel werd gestreeld.

HOOFDSTUK 2: DE DRAAK VERSPERT HET SPIRITUELE PAD

In deze welwillende stemming smeekte het vuurspuwende beest de Meester zelfs om het vuur hoger op te stoken, zodat hij sneller verlichting zou vinden. Maar zodra de Meester het vuur voor de draak van De Sombere aanwakkerde, ontstak het monster onmiddellijk in een razernij van haat en nijd, die zich zomaar op een volkomen onschuldige voorbijganger kon ontladen.

Op zulke momenten verslond de verbitterde, vonkenspuwende Ouroboros het hart van De Sombere en nam hem volledig in zijn macht. In die duistere buien verloor hij zich in de gedichten van de Admiraal, die doordrenkt waren van nachtmerries en afgrijzen:

*Iemand komt, iemand gaat,
iemand reikt ons een banaan aan.
Ik ben onbegrijpelijk, jij bent onbegrijpelijk,
wij zijn voor jullie niet te verstaan.
We koken soep — er verschijnt een lijk,
dat alles gulzig verslindt.
Straks, zonder genade,
zet hij zijn tanden in je nek,
of het nu droom is of werkelijkheid.
Wie zijn wij, waar zijn wij, wie zijn wij,
waar zijn wij, waar zijn wij, waar zijn wij,
wij weten niets, totaal, absoluut niets,
Blikpijn die ons kwelt.
We staan in de winkel in de rij voor wodka,
achter ons sluit een man aan.
Rode lippen — lange vingers,
de gruwel van harige oogleden.
Straks, zonder genade,
zet hij zijn tanden in je nek,
zuigt je leeg tot op het bot.
Lieve Heer, deze voorbijganger
is mijn eigen vader.
Wie zijn wij, waar zijn wij, wie zijn wij,*

*waar zijn wij, waar zijn wij, waar zijn wij,
wij weten niets, totaal, absoluut niets,
Blikpijn die ons kwelt.
Als een loodzware schaduw,
in eeuwige twijfel,
sleept ons leven zich voort.
Ga naar het plein, val op je knieën,
en zeg tegen jezelf: 'Amen'.
Luister naar de radio,
kijk televisie,
laat je een jas aanmeten.
Vergeet je verdriet,
sluit aan in de rij bij het crematorium,
daar zullen ze je vertellen wie je bent.
Wie zijn wij, waar zijn wij, wie zijn wij,
waar zijn wij, waar zijn wij, waar zijn wij,
wij weten niets, totaal, absoluut niets,
Blikpijn die ons kwelt.*

De woede die zich in hem had opgehoopt, leek op papier tot leven te komen; de volgeschreven bladen kropen als roofdieren over het bureau. Op zulke momenten vergat De Sombere volledig zijn voornemen om de Verlichting te bereiken nog vóór zijn ziel het lichaam zou verlaten. Gekrenkt en vol zelfmedelijden liet hij toe dat wraakzucht bezit nam van zijn hart. Hij herinnerde zich niet meer dat men de Heer louter met een zuiver, vurig hart kan aanschouwen. Woede, wrok en gekrenktheid dompelden hem onder in een duisternis zo zwart als roet—een nacht waarin hij de Heer vergat en zijn beschermengel hem niet meer kon bereiken.

De Sombere had een reisgenoot op zijn weg naar de Heilige Berg: Gouri, die hem op de voet volgde. Vóór de ontmoeting van De Sombere met Meester G, was Gouri al een jaar lang de leerling van De Sombere geweest.

In navolging van zijn mentor mediteerde hij urenlang in de lotushouding in een kluizenaarscel, die hij in zijn kamer had opgetrokken uit een paar kasten. Net als De Sombere herkende Gouri onmiddellijk een spirituele Meester in G, en sloot zich bij hem aan. De Sombere had zich allang voorgenomen om in deze incarnatie de Verlichting te bereiken, koste wat

het kost. Dagelijks probeerde hij door te dringen tot het geheim van zijn ziel, die hem deed denken aan de mystieke Egyptische sfinxen. Gouri deed zijn uiterste best hem bij te houden in deze beklimming van de Heilige Berg. Maar ook zijn weg werd versperd door een enorme draak—een monster dat overigens niet alleen in hen, maar in ieder mens in de kosmos huist.

Bitumen

Op stille avonden nam de Meester zijn leerlingen geregeld onder handen om hun innerlijke draken te temmen. Na zulke heftige alchemistische sessies werd De Sombere vaak nog somberder. Hij trok zich terug in zichzelf om de aanwijzingen van Meester G te ontleden. Gouri daarentegen straalde, na een vurige astrale impuls van de Meester, dagen- of zelfs wekenlang gigantische hoeveelheden zwarte, glinsterende en giftige energie uit, die zelfs storingen veroorzaakte in foto-toestellen en radio's. Tegelijkertijd deed hij zijn uiterste best om alle correcties van de Meester zo snel mogelijk te vergeten en terug te keren naar zijn vertrouwde, slaperige zelfvol-daanheid. De Sombere, die deze zware energie met zijn derde oog kon waarnemen, gaf Gouri de bijnaam Bitumen.

Zodra er spaanders van zijn eigen draak werden afgeschaafd, verloor De Sombere zijn doel volledig uit het oog; op die momenten vereenzelvigde hij zich volkomen met het kwaadaardige beest en diens pijn. De draak was immers nooit van plan

geweest de Heilige Berg te beklimmen. Die had geen enkele behoefte aan een ontmoeting met het spirituele vuur van het Absolute, dat hem in een oogwenk voorgoed zou verzengen. Daarom moest De Sombere soms wekenlang wachten tot zijn Ouroboros weer tot bedaren kwam en zijn ijzeren greep verslakte, waarna het beest zich terugtrok in de diepste kelders van het onderbewustzijn.

Bitumen was minder standvastig in zijn spirituele doelen; geregeld werd hij hopeloos verliefd op een of andere schoonheid die hij na een concert tegenbod. Volgens De Sombere kwam dit doordat Bitumen de kunst van de sublimatie niet beheerste. Hij wist zich geen raad met de vitale levenskracht die zich in hem ophoopte, laat staan hoe hij dat overschot moest inzetten voor de beklimming. Telkens weer raakte hij voor even verstrikt in het wereldse gewoel, in een poging zich te verbergen voor het alziende kosmische Oog, het Pad te verlaten en van de Heilige Berg rechtstreeks in de armen van Lucifer te vallen. Ondanks deze—in zijn eigen ogen—kleine misstappen, beschouwde Bitumen zichzelf als een ontwikkeld jongeman. Hij verbeeldde zich dat hij alles begreep van wat de Moskouse meesters doceerden over alchemie, de zoektocht naar de Steen der Wijzen en de ongespleten Gurdjieffiaanse waterstoffen.

Bitumen begreep alchemie op zijn geheel eigen wijze: hij zocht het alchemistische goud in de jungle van de liefde, maar stuitte daar steevast op de onoverkomelijke tegenstelling tussen man en vrouw. Soms las hij, in een beveling om de Meester na te volgen, een paar bladzijden uit Berdjajevs De filosofie van de vrijheid, om vervolgens urenlang in de lotushouding naar de foto van een Indiase goeroe—meestal Rajneesh—te staren, in afwachting van een wonder. De Meester merkte op een dag echter op dat dit bij lange na niet volstond om Bitumens draak te beteugelen. Hij gaf hem een opdracht: de Psalmen van koning David en het Evangelie volgens Johannes in het Kerkslavisch uit het hoofd leren, één strofe per dag. 'Dit is de enige manier om te voorkomen dat je je eigen graf graaft, en ik zal de uitvoering ervan onaangekondigd controleren,' sprak de Meester. Gedreven door een mengeling van angst en plichtsgevoel deed Bitumen zijn uiterste best.

Toen Bitumen van de Meester hoorde dat zijn draak, die door de verhoogde energie van de School ongecontroleerd was gegroeid, ook getemd kon worden door 'bewust' te schaken of backgammon en mahjong te spelen, stortte hij zich met overgave op deze magische spelen tot hij erbij neerviel. Maar zijn draak liet zich niet bezweren, waarschijnlijk omdat Bitumens spel allesbehalve bewust was. Om eerlijk te zijn wist hij niet eens wat het woord 'bewust' in deze context betekende. Zijn trots weerhield hem er echter van dit te vragen; hij beschouwde zichzelf immers als een genie. De andere leerlingen van de School zagen in Bitumen daarentegen slechts een volkomen mechanische volgeling die zijn ware essentie nog niet had ontplooid—hij was voor hen het levende voorbeeld van hoe het níet moest.

Dit alles bezorgde Bitumen geregeld een martelende vraag: waar moest hij heen met de negatieve energie van zijn draak, die maar niet wilde wijken en onverbiddelelijk bleef doorgroeien?

'Waarheen... waarheen?'—klonk het als een duistere kerkhofsche in zijn bewustzijn.

Als zijn vriend De Sombere hem niet met praktische adviezen bijstond, zocht Bitumen zijn toevlucht in de kerk. Hij bad niet zoals de anderen, maar op zijn geheel eigen wijze. Terwijl het ene deel van zijn 'ik' vurige gebeden prevelde voor de redding van zijn ziel, fluisterde het andere deel—verstrikt in de omhelzing van de draak—tegen wil en dank met demonen. Nadat hij zo naar hartenlust had gebeden, stapte Bitumen met opgeheven hoofd de wereld weer in, vol verwachting van de lof die hem nu zeker toekwam.

Maar zijn directe chef bij Arsenal, voorman Bootsman, schold hem de huid vol vanwege de uit elkaar vallende transportkisten; Bitumen was immers tijdens werktijd naar de kerk geglipt en was zijn verplichtingen niet nagekomen.

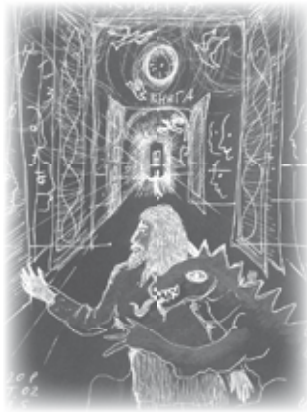
Na deze vergeefse pogingen om de gesloten poort van het Koninkrijk der Hemelen te forceren, slikte Bitumen een handvol adonis-, broom- en valeriaantabletten en viel rustig in slaap. Zo bevrijdde hij zich tijdelijk van zijn valse persoonlijkheid.

In zijn zalige dromen beklom hij als eerste de Heilige Berg, maar hij kwam nooit aan de beurt voor een onderhoud met de Heer vanwege de eindeloze wachtrij, waarvoor men zich blijkbaar al bij de geboorte had moeten aanmelden.

HOOFDSTUK 3: VORONEZJ, INSPIRATIE

Februari 1988

Op een ochtend in Voronezj werd De Sombere wakker met een hernieuwd gevoel van bezieling. Een plotselinge literaire drang overviel hem; hij besloot een boek te schrijven over de leringen van de School en zijn eigen beklimming van de Heilige Berg. Vol vuur deelde hij zijn plan direct met de Meester en zijn medediscipelen. De Meester ontving het idee met vreugde, maar de anderen zonken in diep gepeins: wat als De Sombere hen op onflatteuze wijze zou vereeuwigen in de esoterische geschiedenis van het Russische Rijk?

Het Boek

Natuurlijk was Bitumen de eerste die warmliep voor de gedachte om als een edelmoedige held de geschiedenis in te gaan.

'We zijn toch oude wapenbroeders, twee oude zeerovers, nietwaar?' zei hij zo oprecht mogelijk, terwijl hij een fles Moldavische cognac voor De Sombere op tafel zette. 'Vergeet vooral niet te vermelden dat ik een van de officiële vertegenwoordigers van de School op aarde ben—een miskend genie,

aangezien de hogere krachten mij hier binnen de School al vijf volle jaren aan het kneden zijn!

'Wel, ik zal erover nadenken,' hield De Sombere af, waarna hij begon te peinzen over de dynamiek tussen Meester en leerling. Op het eerste gezicht lijkt die eenvoudig: de leerling hoort zijn Meester te eren en te respecteren. Maar waar de leerling meent dat hij die simpele regel trouw naleeft, bespeurt de Meester, die oneindig veel fijngevoeliger is, juist onbeschoftheid en grofheid.

'Hierin schuilt de kiem van het conflict,' mijmerde De Sombere. 'Tenzij de leerling, na een terechtwijzing, onmiddellijk zijn eigen gedrag ontleedt en inziet waar hij grof is geweest. Hij mag geen wrok koesteren, want daarmee voedt hij slechts zijn valse ego en remt hij zijn voortgang op het Pad.'

Zodra een leerling, bewust of onbewust, een zware sfeer creëert rondom de traditionele Lering, verandert hij van een helper van de Meester in een vijandige kracht. De boodschap van de etherische inwijding veroorzaakt immers een constante, verzengende hitte die de ruwe, onrijpe plekken in de ziel doet smelten. De Lering is altijd nieuw, onbekend en pijnlijk voor de duivels en demonen die zich in het onderbewustzijn van de leerlingen hebben verschanst. Zij maken de leerling grof en drijven hem ertoe de Meester onbewust brutaal te bejegenen. Grofheid jegens de Meester is echter niets minder dan een belediging van de hogere hiërarchieën wier energie hij kanaliseert—en die hiërarchieën zullen zo iemand de toegang tot de Heer onverbiddelijk ontzeggen.

'De immense inspanningen van de Meester stuiten onwillekeurig op de hoogmoed van zijn leerlingen, op hun ego en hun valse persoonlijkheid,' vervolgde De Sombere zijn overpeinzingen. 'Leerlingen menen altijd dat ze al heel wat weten, tot aan de manier waarop ze onderwezen moeten worden toe. En hoe langer hun onderricht duurt, des te complexer en subtieler de verhoudingen worden. Of beter gezegd: de boel komt op scherp te staan.

Een leerling moet voortdurend waken over welk van zijn talrijke 'zelden' zijn bewustzijn binnentreedt: het werken de of het valse 'zelf'. Wat straalt hij op dit moment uit in de

Schoolruimte—welwillendheid of grofheid? Een goede leerling zoekt altijd als eerste, op eigen initiatief, contact met de Meester; alleen dan draagt het onderricht vrucht. Zo'n leerling kent geen ijdelheid; hij wacht niet tot hij wordt uitgenodigd, maar klopt zelf op de deur.

En die deur gaat niet altijd open. Als zij opengaat, moet de leerling zijn draken er niet doorheen proberen te smokkelen. Blijft de deur gesloten, dan betekent dit simpelweg dat de leerling zich in een verkeerde toestand bevindt. Evenmin mag je de initiatieven van medeleerlingen onderdrukken, zelfs niet wanneer je meer weet en begrijpt dan zij.

De School is één levend organisme dat uit vele leerlingen bestaat, en dáár moet men allereerst rekening mee houden. Juist hier wordt ieders egoïsme meteen blootgelegd.

'Hoe het ook zij,' concludeerde De Sombere, 'ik hoop dat ik, door me te houden aan de regels die ik zojuist voor mezelf heb geformuleerd, erin zal slagen om in het kielzog van de Meester de hemel binnen te glippen. Daarom moet ik hem altijd volgen, zoals de draad de naald volgt, en vertrouwen op een wonder of op Verlichting.'

HOOFDSTUK 4: DE MEESTER IS MENS NUMMER 10

12 februari 1988, Koersk

De Sombere arriveerde in Koersk als onderdeel van het ensemble Arsenal, dat samen met de School op het astrale vlak zichtbaar was als een kolossaal ei. Het ensemble vormde het eiwit, de School de dooier. Nadat hij door de stad had gezworven en zijn ogen de kost had gegeven aan de blauwe blikken van de aantrekkelijke Koerskse meisjes, trok De Sombere zich terug in een lege hotelkamer. Hij ging eenzaam in een hoek zitten.

Terwijl hij door het raam staarde naar de donkerblauwe afgrond van de avond, overviel hem plotseling een intens verlangen om te sterven. Een lang leven, zelfs in een gezond lichaam, heeft geen enkele zin zonder de garantie op Verlichting. Het strekte zich doelloos uit, als een lange worm door de toegemeten tijd, in een keten van eentonige gebeurtenissen. De Sombere krulde zich op de vloer in de foetushouding en verstilde. Hij hunkerde naar een dood die zijn ziel zou bevrijden uit de boeien van Maya en tot Verlichting zou leiden.

Gevangen in deze gitzwarte stemming trad hij uit zijn fysieke lichaam. In zijn astrale gedaante gleed hij dwars door de muur de aangrenzende kamer binnen, waar hun venijnige voorman verbleef, de Bootsman. Die zat op een stoel portwijn rechtstreeks uit de fles te drinken. De Sombere plantte een krachtige trap tegen de stoelzitting. De Bootsman sprong doodsbang op en liet de fles vallen, terwijl de angst als groen kippenvel over zijn rug kroop.

Met een voldane glimlach vloog De Sombere het raam uit en zweefde over het winterse Koersk. Beneden stroomde de mensheid als een brede rivier door de straten, vloeiende huizen binnen en sijpelde er in dunne stroompjes weer uit. Bijna in tranen vloog hij met opgeheven handpalmen de ondergaande zon tegemoet, in een poging zijn ziel in haar warme stralen